

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Kateřiny Mrázové a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce **K. P.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2015, č. j. KUJI 74596/2015, ODSH 1110/2015 Hor,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 11. 11. 2015, č. j. KUJI 74596/2015, ODSH 1110/2015 Hor, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žaloba se v části, v níž se žalobce domáhá uložení povinnosti žalovanému písemně se žalobci omluvit za významný zásah do jeho práv a svobod, **o d m í t á**.
- III. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Výše označeným rozhodnutím (dále jen „rozhodnutí žalovaného“) žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy (dále jen

„správní orgán prvního stupně“) ze dne 26. 8. 2015, č. j. MMJ/OD/3651/2015-21 JID: 139582/2015/MMJ, kterým správní orgán prvního stupně uložil žalobci dle ustanovení § 125f odst. 3 ve spojení s ustanovení § 125c odst. 4 písm. e) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) pokutu ve výši 4.000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč. Správní orgán prvního stupně rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s ustanovení § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť z údajů systému monitorování průjezdu přes křižovatku na červenou RedCon bylo zjištěno, že neznámý řidič motorového vozidla registrační značky X dne 10. 2. 2015 v 10:13 hodin na pozemní komunikaci na křižovatce ulic Jiráskova – Fritzova – Zborovská v obci Jihlava nerespektoval signál s červeným světlem „Stůj!“ a porušil tak ustanovení § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu.

[2] Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že po přezkumu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a řízení předcházejícího jeho vydání neshledal rozpor s právními předpisy. Správní řízení o správním deliktu žalobce coby provozovatele vozidla bylo zahájeno orgánem příslušným podle ustanovení § 125e odst. 4 zákona o silničním provozu doručením příkazu o uložení pokuty dne 27. 4. 2015. Podkladem pro řízení byla dokumentace výše uvedeného přestupku ze dne 10. 2. 2015 pořízená automatizovaným systémem RedCon, přičemž se jednalo o poznatek z vlastní činnosti správního orgánu. Žalovaný neshledal v postupu správního orgánu prvního stupně žádná procesní pochybení a ani rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nelze považovat za nepřezkoumatelné. Dále se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal s námitkami žalobce ohledně procesního postupu správního orgánu prvního stupně i zjištěného skutkového stavu a shledal je nedůvodnými.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[3] Žalobní body žalobce obsažené ve včas podané žalobě jsou založeny na rozsáhlé a podrobné argumentaci a lze je rozdělit do dvou okruhů: žalobní body vážící se ke skutkovému stavu a žalobní body týkající se procesního postupu správních orgánů.

[4] Ve vztahu ke skutkovému stavu žalobce namítá, že automatizovaný systém RedCon zaznamenávající průjezd křižovatkou na základě blíže nespecifikovaného kritéria „tolerováno zpoždění“ sám vyhodnotí, údaje kterého vozidla budou odeslány prostřednictvím serveru AŽD na server správního orgánu. Právní předpisy přitom výraz „tolerováno zpoždění“ neznají a dále soukromý subjekt na základě svévolně určeného kritéria za užití neautorizovaného systému rozhoduje o přenesení dat do datového úložiště. Správní orgán podle žalobce neprokázal, že zasílané údaje jsou skutečně výstupy z předmětného zařízení RedCon a že nemohlo dojít k manipulaci s těmito údaji. Žalobce dále namítá, že o tom, zda je průjezd křižovatkou vyhodnocen jako přestupek, nerozhoduje autorizovaná osoba, ale soukromý subjekt, který vyhodnocuje a selektuje data získaná ze systému RedCon a zároveň tento systém provozuje, čímž dochází k nepřípustnému přenosu státní správy na soukromý subjekt a žalovaný nemá k zaznamenávaným datům přímý přístup. Žalobce dále poukazuje na to, že správní orgán rozhoduje na základě výrobcem stanovených kritérií a zaslaných dat svévolně

o tom, které vozidlo bude po provedeném „předvýběru“ dále vyhodnocováno ohledně podezření ze spáchání přestupku, čímž se dopouští libovůle a nepředvídatelného postupu. Jediným kritériem pro vyhodnocení podezření ze spáchání přestupku je dle žalobce primárně hodnota „tolerováno zpoždění“, ačkoliv přestupkem je podle zákona o silničním provozu nezastavení vozidla na červenou.

[5] Ohledně procesního postupu správních orgánů žalobce namítá, že správní orgán prvního stupně prováděl důkaz listinou, avšak žalobce o tom nebyl v souladu se zákonem vyrozuměn a ani o tom nebyl učiněn záznam do spisu. Správní orgán nedal žalobci možnost uplatňovat a hájit svá práva, když dne 5. 5. 2015 ukončil dokazování a žalobce nemohl navrhnout další důkazy, např. výslechy svědků. Rozhodnutí bylo vydáno až 4 měsíce po zahájení řízení, čímž správní orgán překročil lhůtu uvedenou v § 71 správního řádu. Žalobce dále uvádí, že on ani řidička vozidla L. T. nebyli poučeni podle § 4 správního řádu o svých právech v řízení.

[6] Žalobce poukazuje na protiprávně získané důkazy o přestupku, kdy skutková zjištění správního orgánu nejsou poznatky z jeho vlastní činnosti, neboť dohled nad plynulostí a bezpečností silničního provozu má ze zákona výhradně Policie ČR; v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2008, č.j. 7 As 39/2007-66. Jedná se proto o nezákonný postup správního orgánu prvního stupně. Zařízení RedCon je podle smluv systémem monitorování průjezdů křižovatkou na červenou a zároveň světelným signalizačním zařízením a nebylo podřazeno pod definici automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích podle § 125f zákona o silničním provozu.

[7] Podle žalobce neexistuje záznam o postupu podle § 67 odst. 2 nebo § 58 odst. 1 zákona o přestupcích, což znamená, že není jasné, kdo oznámení o přestupku učinil. Oprávněné úřední osoby dle žalobce neposuzují dodržování pravidel silničního provozu u všech vozidel projíždějících křižovatkou, ale bezmezně přebírají data zaslaná soukromým subjektem z jeho zařízení, přičemž tato data nejsou po dobu manipulace s nimi nikterak zabezpečena. Rovněž dokumentaci k přestupku nese-psala oprávněná úřední osoba. Žalobce spatřuje rozpor v tom, že správní orgán prvního stupně tvrdí, že záznamy jsou vyhodnocovány vizuálně, ale zároveň tvrdí, že prvotní selekci dat provádí automatizovaný systém. Správní orgán také neosvědčil splnění podmínek průjezdu vozidla žalobce na červenou.

[8] Žalobce dále namítá, že správní orgán neměl věc týkající se přestupku řidiče vozidla odložit podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, neboť se ve lhůtě 60 dnů podařilo zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Zpochybňováno je i řádné doručení výzvy k podání vysvětlení adresované řidičce L. T., kdy správní orgán měl doručovat osobě neznámého pobytu podle § 25 správního řádu.

[9] V rámci dalších námitek ohledně procesního postupu správních orgánů žalobce uvádí, že není jasné, zda správní orgán prvního stupně řízení o přestupku zahájil, případně s kým, a namítá, že v řízení o přestupku nebylo nařízeno ústní jednání podle § 74 zákona o přestupcích. Přenesení odpovědnosti za údajný přestupek neprokázaný konkrétní osobě na provozovatele vozidla je podle žalobce porušením zásad správního trestání. Žalobce poukazuje na to, že nemusel a nemohl využít práv účastníka správního řízení a že jemu zasláná výzva podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu neobsahovala žádné poučení ve smyslu zákona

o přestupcích nebo správního řádu. Oba správní orgány ignorovaly prohlášení L. T. o tom, že v době spáchání přestupku řídila vozidlo ona. Správní orgán měl ve věci postupovat podle § 125f odst. 4 písm. b) a nikoliv písm. a) zákona o silničním provozu a řízení o přestupku měl zastavit, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno; řízení u správního orgánu prvního stupně tak lze označit za zmatečné. Správní orgán nezákonně přičetl konání jiné osoby k tíži žalobce a pokutu za spáchání přestupku znásobil 1,6krát, čímž došlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Tuto změnu navíc náležitě nezdůvodnil, nezohlednil žádné polehčující okolnosti a z řízení není jasné, na základě jakých kritérií byla výše pokuty stanovena. Žalobce dále poukazuje na to, že se oba správní orgány nedostatečně vypořádaly s jeho námitkami, které vznesl v průběhu správního řízení, čímž zasáhli do jeho práva na spravedlivý proces; žalovaný navíc porušil povinnost postupovat podle § 89 odst. 2 správního řádu ohledně přezkumu souladu napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy.

[10] Žalobce závěrem své argumentace namítá, že správní orgán prvního stupně mu nebyl oprávněn uložit náhradu nákladů řízení správního orgánu v příkazním řízení, neboť žalobce neporušil zaviněně svou povinnost. Dále doplnil, že pokud nebyl správní orgán prvního stupně schopen určit, na která ustanovení zákona žalobce ve svém podání v řízení před tímto orgánem odkazoval, měl využít postup podle § 37 odst. 3 správního řádu k odstranění vad.

[11] Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro rozpor se zákonem zrušil a aby žalovanému uložil povinnost písemně se omluvit žalobci za významný zásah do jeho práv a svobod. Žalobce rovněž požaduje po žalovaném náhradu nákladů řízení a právního zastoupení v částce určené soudem.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

[12] Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a dále se k žalobě vyjádřil následovně: k námitce žalobce, že nebyl vyrozuměn o provedení důkazu listinou, uvedl, že žalobce byl dne 5. 5. 2015 vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a současně se k nim vyjádřit, přičemž za takové situace nebylo třeba samostatné dokazování listinou provádět. K námitce, že nebyl založen spis týkající se správního deliktu provozovatele vozidla, žalovaný uvedl, že se nepodařilo prokázat zahájení řízení proti určité osobě, přičemž tyto úkony se dějí ještě před zahájením řízení samotného. Ve spise postoupeném soudu bylo zasláním příkazu dne 20. 4. 2015 zahájeno pouze řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Žalovaný také poukazuje na to, že žalobce mohl v řízení podle § 36 odst. 1 správního řádu navrhnout důkazy a činit jiné návrhy až do vydání rozhodnutí.

[13] Žalovaný nesouhlasil s tím, že důkazní materiál byl správním orgánem prvního stupně získán v rozporu se zákonem, a poukázal na § 67 odst. 2 zákona o přestupcích s tím, že se jednalo o poznatek z vlastní činnosti správního orgánu. Judikát Nejvyššího správního soudu citovaný žalobcem (rozsudek ze dne 24. 4. 2008, č.j. 7 As 39/2007-66) nepovažuje žalovaný za přílehlavý, neboť se týkal skutkově odlišné věci, a to měření rychlosti vozidla radarem. Ohledně pojmu „tolerované zpoždění“ žalovaný uvedl, že vyjadřuje čas, jenž uplynul mezi

okamžikem detekce signálu „stůj“ na návěstidle světelného signalizačního zařízení a detekci vozidla uvnitř křižovatky v záběru detekční kamery. Tato hodnota je dle žalovaného tím větší, čím později po začátku uvedeného signálu vozidlo projelo křižovatkou; jedná se o technický údaj v milisekundách uváděný výrobcem.

[14] K vyhodnocování dat získaných z automatizovaného systému RedCon žalovaný uvedl, že validaci údajů provádí zaměstnanec správního orgánu, neboť automatický systém může nesprávně za vozidlo označit i např. kapku či kroupu. Oprávněnou osobou k vyhodnocování záznamů je dle žalovaného Ing. F., o čemž byla žalobci poskytnuta informace na jeho žádost podle informačního zákona. Zařízení RedCon nepodléhá kalibraci podle zákona o metrologii, neboť neměří, ale pouze monitoruje dopravní situaci na křižovatce.

[15] K odložení přestupku správním orgánem prvního stupně žalovaný uvedl, že ačkoliv byla řidička paní T. na doručovací adrese neznámá, byla jí na uvedené adrese zanechána výzva k vyzvednutí zásilky s poučením. Protože si však paní T. zásilku uloženou na poště ve lhůtě uvedené v poučení nevyzvedla a správnímu orgánu nebyla známa žádná její další adresa, došlo k odložení věci a bylo zahájeno řízení o správním deliktu se žalobcem. Řízení o přestupku tudíž zahájeno nebylo, neboť se neprokázalo, že by jej paní T. spáchala. V době, kdy správní orgán obdržel její prohlášení, již bylo zahájeno řízení o správním deliktu se žalobcem, a tudíž bylo vyloučeno, aby bylo zahájeno řízení o přestupku pro stejné porušení.

[16] K výši sankce žalovaný uvedl, že byla uložena v zákonném rozmezí 2.500 – 5.000 Kč podle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu. Rovněž povinnost nahradit náklady řízení žalovaného v částce 1.000 Kč byla žalobci uložena v souladu se zákonem, konkrétně podle § 79 odst. 5 správního řádu s odkazem na § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb.

[17] Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

[18] O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), ve znění pozdějších předpisů, bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

[19] Před vlastním meritorním projednáním jednotlivých žalobních bodů se soud zabýval splněním podmínek řízení. Ve vztahu k návrhu žalobce, aby soud uložil žalovanému povinnost písemně se omluvit žalobci za významný zásah do jeho práv a svobod, dospěl soud k závěru, že tento návrh není v rámci správního soudnictví projednatelný.

[20] Soud má ve správním soudnictví, konkrétně v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, přesně vymezené pravomoci. Je-li žaloba důvodná, může soud dle ustanovení § 78 s. ř. s. zcela či částečně zrušit napadená rozhodnutí správních orgánů, případně může snížit správním orgánem uložený trest nebo od jeho uložení upustit. Žalobce kromě návrhu na zrušení napadených rozhodnutí navrhoval i uložení zcela konkrétní povinnosti žalovanému.

Jak plyne ze shora uvedeného, správní soud nemá na rozdíl od civilních soudů, které vedou soudní řízení v režimu zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, pravomoc uložit žalovanému splnění povinnosti, která vyplývá ze zákona, z právního poměru nebo z porušení práva.

[21] Ve vztahu k uvedenému návrhu žalobce proto soud dospěl k závěru, že se jedná o neodstranitelný nedostatek řízení, jenž brání dalšímu pokračování v řízení, neboť zde není dána pravomoc soudu o věci rozhodnout [§ 4 s. ř. s.]. Z uvedeného důvodu soud v této části žalobu podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

[22] Ve zbytku shledal soud žalobu projednatelnou. Napadená rozhodnutí žalovaného a správního orgánu prvního stupně proto přezkoumal v rozsahu žaloby a z důvodů v ní uvedených [§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s., § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], přičemž při rozhodování vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 s. ř. s.].

[23] Soud po provedeném přezkumu obou napadených rozhodnutí dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

IV.a) Skutkový stav

[24] Soud ze soudního a správního spisu zjistil následující rozhodné skutečnosti: na základě dokumentace k přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5. zákona o silničním provozu, spáchaném dne 10. 2. 2015 v 10:13 hodin na křižovatce ulic Jiráskova – Fritzova – Zborovská v Jihlavě řidičem vozidla registrační značky X, a po zjištění žalobce coby provozovatele tohoto vozidla výpisem z registru mu byla dne 25. 2. 2015 doručena výzva k úhradě částky 2.500 Kč s poučením podle § 125h odst. 4, 5, 6, 7 zákona o silničním provozu. Přestupek byl zdokumentován záznamem automatizovaného systému RedCon – monitorování průjezdu vozidel na červený signál. Žalobce správnímu orgánu prvního stupně dopisem ze dne 26. 2. 2015 sdělil, že vozidlo měla v době spáchání přestupku zapůjčeno paní L. T., a uvedl i její adresu. Dne 23. 3. 2015 správní orgán prvního stupně písemně předvolal L. T. k podání vysvětlení, avšak toto předvolání nebylo doručeno s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý; v místě doručení bylo adresátu zanecháno oznámení o uložení zásilky. Následným výpisem z evidence řidičů nebyla zjištěna jiná adresa bydliště řidičky L. T. Na základě těchto skutečností byl dne 20. 4. 2015 učiněn záznam o odložení věci podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a vydán příkaz o uložení pokuty žalobci ve výši 4.000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a o povinnosti nahradit náklady řízení podle § 79 odst. 5 správního řádu ve spojení s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. v paušální částce 1.000 Kč. Proti tomuto příkazu podal žalobce dne 28. 4. 2015 odpor, který doplnil podáním ze dne 18. 5. 2015. Vyrozuměním ze dne 5. 5. 2015 poskytl správní orgán žalobci možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu; dle úředního záznamu z 6. 5. 2015 nahlížel žalobce do správního spisu, z něhož si nechal vyhotovit kopie listin a záznamu z CD. Dne 25. 5. 2015 byl správnímu orgánu doručen dopis žalobce, jehož přílohou bylo prohlášení paní L. T. ze dne 5. 5. 2015, že dne 10. 2. 2015 měla od žalobce zapůjčeno vozidlo X a toto vozidlo v dopoledních hodinách uvedeného dne užívala jako řidička. Dne 26. 8. 2015 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, č.j. MMJ/OD/3651/2015-21, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 4.000 Kč za spáchání

správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000 Kč podle § 79 odst. 5 správního řádu ve spojení s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb.

[25] Součástí spisu správního orgánu prvního stupně byly rovněž žádosti žalobce z 26. 2. 2015, 28. 4. 2015 a 5. 8. 2015 o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., týkající se vlastnictví a provozování automatizovaného zařízení RedCon a způsobu vyhodnocování údajů z něj získaných, a odpovědi správního orgánu s poskytnutím požadovaných informací. Podáním ze dne 25. 7. 2015, adresovaném Krajskému úřadu kraje Vysočina, se žalobce domáhal ochrany před nečinností správního orgánu prvního stupně podle § 80 správního řádu z důvodu nedodržení lhůty podle § 71 správního řádu pro vydání rozhodnutí a vznesl námitku podjatosti úřední osoby Mgr. L. V. Dne 26. 8. 2015 byl správní spis postoupen žalovanému k rozhodnutí o těchto námitkách.

[26] Dne 22. 9. 2015 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno odvolání žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí ze dne 26. 8. 2015, č.j. MMJ/OD/3651/2015-21. Žalovaný coby odvolací správní orgán vydal rozhodnutí dne 11. 11. 2015, č.j. KUJI 74596/2015, ODSH 1110/2015 Hor, jímž odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Toto rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 13. 11. 2015.

IV.b) Právní hodnocení

[27] Z povahy věci se soud zabýval nejprve otázkou namítané nezákonnosti pořízení důkazu o spáchání výše uvedeného přestupku řidičem vozidla prostřednictvím automatizovaného systému RedCon.

[28] Podle § 124 odst. 9 písm. a) zákona o silničním provozu, ve znění účinném od 1. 10. 2013 do 30. 12. 2015, *Policie vykonává dohled na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích tím, že kontroluje dodržování povinností účastníků a pravidel provozu na pozemních komunikacích a podílí se na jeho řízení.* Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5. zákona o silničním provozu, ve znění účinném od 1. 1. 2015 do 30. 12. 2015, *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 4 písm. b) a c) nezastaví vozidlo na signál, který jí přikazuje zastavit vozidlo nebo na pokyn „Stůj“ daný při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích osobou k tomu oprávněnou.*

[29] Podle citovaného ustanovení § 124 odst. 9 písm. a) zákona o silničním provozu je orgánem státní správy, jenž má působnost kontrolovat dodržování povinností účastníků silničního provozu a pravidel provozu na pozemních komunikacích, čímž vykonává dohled na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, Policie ČR. V žádném jiném ustanovení tohoto zákona není uvedena působnost přiznána jinému orgánu státní správy. Je přitom zjevné, že ukládal-li správní orgán prvního stupně pokutu za přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5. zákona o silničním provozu (nezastavení vozidla na signál, který přikazuje zastavit vozidlo), jednalo se o pokutu za jednání porušující povinnosti účastníků silničního provozu, jak o tom mimo jiné svědčí i odkaz uvedený v tomto ustanovení na § 4 písm. b) a c) zákona o silničním provozu. Ani jeden ze správních orgánů přitom ve svém rozhodnutí neuvedl, z jakého zákonného ustanovení plyne působnost správního orgánu

prvního stupně kontrolovat dodržování povinností účastníků silničního provozu a pravidel provozu na pozemních komunikacích. Správní orgány jsou v rozsahu své působnosti vázány nejen na zákonné, ale i na ústavní úrovni, neboť podle čl. 2 odst. 3 Ústavy státní moc slouží všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon, a rovněž podle čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. V rámci přenesené působnosti je dle ustanovení § 124 odst. 5 písm. j) zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností oprávněn projednávat přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle zvláštního právního předpisu [tj. do 30. 6. 2017 podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích], ale nikoliv vykonávat dohled na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích podle odst. 9 téhož ustanovení.

[30] Nelze se ztotožnit s názorem žalovaného, že jednání řidičky vozidla žalobce L. T. porušující povinnosti účastníků silničního provozu získal správní orgán prvního stupně coby poznatek z jeho vlastní činnosti podle ustanovení § 67 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). Vlastní činností správního orgánu nelze rozumět postup, při němž správní orgán bez prokázaného zákonného zmocnění nainstaluje automatizované záznamové zařízení k monitorování průjezdu křižovatkou za účelem výkonu dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích a na základě záznamů z tohoto zařízení pak uděluje pokuty těm účastníkům silničního provozu, kteří porušili své povinnosti vyplývající ze zákona o silničním provozu. Podkladem pro zahájení řízení z moci úřední na základě poznatku z vlastní činnosti podle ustanovení § 67 odst. 2 zákona o přestupcích lze rozumět zjištění správního orgánu, která učinil, pokud například vykonává sám rovněž dohledovou činnost na daném úseku státní správy (viz i komentář k ustanovení § 67 zákona o přestupcích: Jemelka, L., Vetešník, P. *Zákon o přestupcích a přestupkové řízení. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, 632 s. ISBN 978-80-7400-501-5). V tomto případě však nebyla zákonem daná působnost správního orgánu prvního stupně k dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích prokázána, a proto nemohlo dojít k zahájení správního řízení na základě poznatku z vlastní činnosti správního orgánu.

[31] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2008, č.j. 7 As 39/2007-66, na nějž v této souvislosti poukázal žalobce, sice vycházel z posouzení skutkově odlišné situace (měření rychlosti vozidla automatizovaným zařízením provozovaným soukromou společností), avšak jeho závěry v obecné rovině jsou plně aplikovatelné i v této věci. Nejvyšší správní soud zde uvedl, že výkon dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích je zákonem o silničním provozu (§ 124 odst. 8, 9), svěřen Policii České republiky a částečnou působností v této oblasti disponuje též policie obecní (§ 2 písm. c/ zákona o obecní policii). Zákonné zmocnění dle výkladu Nejvyššího správního soudu znamená, že správní orgán si na sebe na jedné straně nemůže atrahovat více úkolů, nežli mu zákon přiznává, na druhou stranu se nemůže ani výkonu úkolů mu zákonem svěřených „zbavovat“, či přenášet jejich výkon na druhé, pokud mu to zákon neumožňuje. Je to tedy zákon, který přikazuje užití určité formy správní činnosti zejména tehdy, má-li mít jednání správního orgánu právní důsledky pro fyzickou či právnickou osobu a rovněž tehdy, kdy by jeho postup mohl vést k omezení či zásahu do práv a svobod. Na druhé straně však zákon může připustit, či ponechat na vůli správních orgánů, aby v rámci jim stanovené působnosti při plnění veřejných úkolů, použily

forem dalších. Důsledkem překročení působnosti správního orgánu pak je, že důkaz, jenž byl podkladem pro závěr o spáchání přestupku, nebyl získán v souladu s právními předpisy, a nebylo proto možno jej v předmětném řízení o přestupku zákonným způsobem použít (k tomuto tématu viz rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu z 2. 4. 2008, č.j. 1 As 12/2008-67, dostupný na internetových stránkách soudu <http://www.nssoud.cz>).

[32] Také v projednávané věci platí závěr, že vzhledem k neprokázání zákonného zmocnění správního orgánu prvního stupně k dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích prostřednictvím automatizovaného zařízení RedCon je důkaz kamerovým záznamem z tohoto zařízení o porušení povinnosti účastníka silničního provozu spočívající v projetí křižovatky na červenou nepřipustný, neboť nebylo prokázáno, že byl získán v souladu s právními předpisy. Tento závěr soudu je určující i pro navazující žalobní námitky žalobce týkající se nakládání s daty získanými z automatizovaného zařízení RedCon. Soud nemůže a priori vyloučit zákonnost postupu nakládání s uvedenými údaji prostřednictvím počítačových serverů a jiných zařízení třetích osob, pokud k takovému nakládání existuje zmocnění a oprávnění vyplývající ze zákona. Protože však v tomto případě je již samotné pořizování záznamů o průjezdech vozidel výše uvedenou křižovatkou pro účely dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích bez prokázání působnosti správního orgánu prvního stupně nezákonné, je posuzování zákonnosti navazujícího nakládání s takto získanými daty bezpředmětné.

[33] Při posouzení, zda objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití vozidla na pozemní komunikaci podle ustanovení § 125f odst. 1, 2 zákona o silničním provozu neporušuje základní zásadu přestupkového práva spočívající v existenci zavinění, soud dospěl k závěru, že nikoliv. Na projednávanou věc lze v plné míře aplikovat závěry Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), který rozhodoval ve věci Joost Falk proti Nizozemí (žádost č. 66273/01, rozhodnutí ze dne 19. 10. 2004), v níž byla stěžovateli coby provozovateli vozidla uložena na základě jeho objektivní odpovědnosti pokuta za přestupek spáchaný řidičem odlišným od stěžovatele, který spočíval v nedání přednosti chodci na přechodu pro chodce, přičemž toto porušení dopravních předpisů bylo zaznamenáno automatickým kamerovým zařízením. ESLP provedl test proporcionality nizozemské právní úpravy, která je založena na totožných principech jako úprava česká (objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za dopravní přestupek, kterého se dopustí řidič, jímž je osoba odlišná od provozovatele vozidla), a dospěl k závěru, že tato právní úprava neporušuje Evropskou úmluvu o ochraně lidských práv. ESLP totiž vzal v úvahu na jedné straně intenzivní automobilovou dopravu a z ní vyplývající časté porušování dopravních předpisů, omezené možnosti zabránění a stíhání dopravních přestupků a zájem společnosti tyto přestupky stíhat a neponechat je nepotrestané a na straně druhé si byl vědom toho, že ve většině případů je řidič zároveň registrovaným vlastníkem (provozovatelem) vozidla, že proti uložení pokuty se lze bránit příslušnými právními prostředky, že provozovatel vozidla má možnost uplatnit vůči řidiči nárok u soudu v civilním řízení (řízení o náhradu škody) a že uložená pokuta je co do své výše pouze omezeným finančním postihem. Všechna uvedená východiska platí i pro českou právní úpravu, a proto soud neshledal porušení práv žalobce. Rovněž Ústavní soud v usnesení ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, konstatoval ve vztahu k objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, že pochybení obecných soudů a správních orgánů

s ústavní intenzitou není Ústavním soudem ve věci spatřováno a že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

[34] Pokud se jedná o samotný systém RedCon sloužící k monitorování průjezdu vozidel výše uvedenou křižovatkou, z obchodní kupní smlouvy ze dne 2. 3. 2009 a ze servisní smlouvy ze dne 23. 2. 2009 obsažených ve správním spise vyplývá, že uvedené zařízení lze klasifikovat jako automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Po technické stránce je toto zařízení provozováno bez lidské obsluhy, záznamy o pohybu vozidel v křižovatce pořizuje a odesílá automaticky a úkony údržby uvedeného zařízení jsou podle servisní smlouvy prováděny jednou za tři měsíce, případně jednou za šest měsíců. Vzhledem k tomu, že toto zařízení pouze pořizuje záznamy a neprovádí měření, lze přisvědčit názoru žalovaného v tom, že provozovatel takového zařízení není povinen nechávat jej pravidelně kalibrovat podle zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii. Je-li v kartě údržby a pravidelných prohlídek systému RedCon uvedeno označení „měření dopravních přestupků“, jedná se zjevně o nesprávné vyjádření, neboť ze samotné podstaty právní úpravy dopravních přestupků není možné tyto přestupky měřit. V tomto případě předmětné zařízení pouze zaznamenávalo jednání řidičů (průjezd vozidel křižovatkou), což rozhodně nelze označit za „měření přestupků“; právní kvalifikaci přestupku provádí až správní orgán poté, co shledá porušení příslušné právní normy, již je v tomto případě ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5. zákona o silničním provozu (nezastavení vozidla na signál, který příkazuje zastavit vozidlo).

[35] Ohledně hodnoty „tolerováno zpoždění“ se soud ztotožňuje se žalobcem v tom, že se jedná o technický údaj vyjadřující čas, jenž uplynul mezi okamžikem detekce signálu „stůj“ na návěstidle světelného signalizačního zařízení a detekcí vozidla uvnitř křižovatky v záběru detekční kamery, přičemž tato hodnota je tím větší, čím později po začátku uvedeného signálu vozidlo projelo křižovatkou. Tato hodnota však působí ve prospěch řidičů a nikoliv v jejich neprospěch, jak naznačuje žalobce, neboť zákon o silničním provozu v ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5. nijak nezohledňuje možnost zastavení vozidla ve vztahu k jeho vzdálenosti od hranice křižovatky (je-li řidič již příliš blízko k hranici křižovatky, není již zpravidla schopen včas zareagovat a bezpečně zastavit vozidlo i s ohledem na za ním jedoucí vozidla) a za porušení povinnosti řidiče zákon považuje nezastavení vozidla na signál „stůj“ v jakémkoliv případě. Naopak hodnota „tolerováno zpoždění“ zohledňuje situace, kdy řidič již s ohledem na rychlost vozidla a příliš krátkou vzdálenost od hranice křižovatky není schopen včas a bezpečně vozidlo na signál „stůj“ zastavit, čímž umožňuje nesankcionovaný průjezd křižovatkou bezprostředně po zobrazení signálu „stůj“, aby ostatní účastníci silničního provozu nebyli ohroženi příliš prudkým brzděním vozidla. Pokud proto žalobce napadá údaj „tolerováno zpoždění“, předpokládá striktní aplikaci zákona, kdy jakékoliv nezastavení na signál „stůj“, tedy i nezastavení vozidla žalobce, má za následek spáchání přestupku bez ohledu na okolnosti dopravní situace. Hodnota „tolerováno zpoždění“ přitom v tomto případě představuje korektiv ve vztahu k materiální stránce přestupku nezastavení na signál „stůj“, neboť lze předpokládat, že hodnota udávaná výrobcem je nastavena tak, aby umožnila vozidlu, které již nemůže stihnout bezpečně zastavit před hranicí křižovatky, bezpečně projetí této křižovatky, aniž by se řidič musel obávat, že v jejím prostoru dojde ke střetu s vozidlem

přijíždějícím z bočního směru. Při průjezdu křižovatkou na červenou v rámci hodnoty „tolerováno zpoždění“ tak lze mít za to, že není naplněna materiální stránka přestupku, neboť v rámci tohoto časového úseku by pro účastníky silničního provozu bylo nebezpečnější náhlé prudké zabrzdění vozidla před hranicí křižovatky a nikoliv projetí křižovatky před tím, než se vozidlům přijíždějícím z bočního směru na signalizačním zařízení objeví signál „volno“ umožňující průjezd křižovatkou.

[36] Námitka žalobce, že správní orgán rozhodl po uplynutí lhůty podle ustanovení § 71 správního řádu, je sice důvodná, avšak nemá vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Je skutečností, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno doručením příkazu o uložení pokuty žalobci dne 27. 4. 2015 a rozhodnutí ve věci bylo vydáno až 26. 8. 2015, tedy po čtyřech měsících. Jak však vyplývá ze správního spisu, toto prodlení správního orgánu bylo způsobeno jednak množstvím námitek a rozsáhlostí argumentace žalobce, s nimiž se musel správní orgán vypořádat, a jednak tím, že správní orgán opakovaně poskytoval žalobci informace vztahující se k probíhajícímu řízení podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobce měl k dispozici prostředky ochrany před nečinností správního orgánu podle ustanovení § 80 správního řádu, které využil, a podáním ze dne 25. 7. 2015 podal žalovanému žádost o ochranu před nečinností správního orgánu prvního stupně. Žalovaný však v této záležitosti již nemusel přijímat žádná nápravná opatření, jak vyplývá z jeho sdělení ze dne 1. 9. 2015 ohledně podnětu žalobce, neboť neshledal na straně správního orgánu prvního stupně pochybení spočívající v jeho nečinnosti. Navíc v době, kdy o ochraně před nečinností správního orgánu prvního stupně žalovaný rozhodoval, již bylo rozhodnutí tohoto správního orgánu prvního stupně vydáno.

[37] Ostatní námitky žalobce ve vztahu k postupu správních orgánů, tj. kromě posouzení působnosti správního orgánu vykonávat dohled na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, jsou nedůvodné. Ze správního spisu je patrné, že řízení o přestupku zahájeno nebylo a správní orgán postupoval podle ustanovení § 67 odst. 3 ve spojení s § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a věc před zahájením řízení o přestupku odložil, neboť do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Žalobce sice správnímu orgánu prvního stupně sdělil totožnost řidičky jeho vozidla, avšak nezjištěnou skutečností ve vztahu k této osobě byla adresa jejího pobytu. Na základě učiněného pokusu o doručení předvolání z 23. 3. 2015 řidičce L. T. bylo z vrácené doručky zjištěno, že adresátka si zásilku nevyzvedla ani během úložní doby z důvodu, že je na uvedené adrese neznámá. Její prohlášení z 5. 5. 2015 bylo správnímu orgánu doručeno až 25. 5. 2015, tedy po uplynutí šedesátidenní lhůty podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a rovněž poté, co byla věc týkající se jejího přestupku záznamem z 20. 4. 2015 odložena a bylo zahájeno řízení ve věci správního deliktu žalobce podle ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu (příkaz o uložení pokuty za správní delikt podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu byl žalobci doručen 27. 4. 2015). Vzhledem k tomu, že uvedené prohlášení řidičky L. T. bylo správnímu orgánu zasláno v době po zahájení řízení o správním deliktu žalobce a po odložení věci týkající se jí spáchaného přestupku, nemělo již pro žádné z obou řízení význam. S ohledem na skutečnost, že řízení o přestupku nebylo zahájeno z důvodu odložení věci, nemohl správní orgán ani postupovat podle ustanovení § 74 zákona o přestupcích a konat

o přestupku ústní jednání; ústní jednání lze totiž konat pouze tehdy, bylo-li řízení o přestupku řádně zahájeno.

[38] Co se týká povinnosti správního orgánu vyhledávat informace o adrese pobytu řidiče, který spáchal dopravní přestupek, správní orgán není povinen v tomto směru provádět žádná rozsáhlá šetření. V tomto případě správní orgán prvního stupně vyšel z adresy řidičky L. T., kterou mu poskytl žalobce dopisem z 26. 2. 2015. Poté, co se správnímu orgánu na uvedenou adresu nepodařilo L. T. doručit předvolání, ověřil adresu jejího pobytu dne 9. 4. 2015 v centrálním registru řidičů a zjistil, že tam uvedená adresa je totožná s tou, kterou správnímu orgánu poskytl žalobce. Správní orgán tak učinil dostatečné šetření ke zjištění a ověření adresy pobytu řidičky L. T. a nebyl již povinen pokračovat ve zjišťování jiné adresy jejího pobytu. I judikatura Nejvyššího správního soudu v této věci poukazuje na to, že pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt (blíže v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č.j. 8 As 110/2015-46, dostupném na internetových stránkách soudu <http://www.nssoud.cz>). Správní orgán tudíž postupoval v souladu se zákonem a správně neaplikoval ustanovení § 25 správního řádu o doručování veřejnou vyhláškou osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jak požadoval žalobce. Ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu je ustanovením speciálním ve vztahu k ustanovením správního řádu, a proto je správní orgán povinen postupovat primárně podle tohoto speciálního ustanovení. Jak bylo uvedeno výše, právní úprava objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je konstruována tak, že správní orgán není povinen provádět rozsáhlé šetření týkající se osoby přestupce, neboť je povinností především provozovatele vozidla poskytnout správnímu orgánu informace dostačující nejen k identifikaci přestupce, ale také k řádnému doručování písemností přestupci určených.

[39] Správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se zákonem i ohledně provádění důkazů v řízení o správním deliktu žalobce. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobci bylo zasláno vyrozumění ze dne 5. 5. 2015 o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Toto vyrozumění mu bylo doručeno 18. 5. 2015, přičemž žalobce možnosti nahlížet do spisu využil již 6. 5. 2015, neboť z úředního záznamu z 6. 5. 2015 vyplývá, že mu byl správní spis předložen k nahlédnutí. Je přitom zcela nerozhodné, že se žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí na základě nahlížení do spisu podle ustanovení § 38 správního řádu, protože vyrozumění podle § 36 odst. 3 správního řádu mu bylo řádně doručeno až následně, a bylo již pouze na jeho uvážení, jestli do spisu nahlédne znovu, nebo této možnosti již nevyužije. Za této situace platí, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a poskytnutí možnosti účastníku řízení se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu (blíže v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016, č.j. 2 As 33/2016-53, dostupném na internetových stránkách soudu <http://www.nssoud.cz>). Vzhledem k tomu, že všechny listiny důležité pro vydání rozhodnutí byly do spisu vloženy před tím, než žalobce do spisu nahlížel, a že žalobce byl vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům

pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, nebyl správní orgán povinen provádět dokazování jiným způsobem. Totéž platí i pro kamerový záznam na CD, jenž byl rovněž součástí spisu, neboť podle uvedeného úředního záznamu z 6. 5. 2015 byl tento záznam přehrán na vlastní nosič žalobce, který se tak měl možnost s ním seznámit.

[40] Rovněž námitka žalobce, že správní orgán prvního stupně dne 5. 5. 2015 ukončil dokazování, čímž mu znemožnil navrhnout vlastní důkazy, není důvodná. Podle ustanovení § 36 odst. 1 správního řádu jsou účastníci zásadně oprávněni navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy. Správní orgán prvního stupně však žádné usnesení obsahující lhůtu, dokdy může žalobce navrhnout důkazy, nevydal, a proto měl žalobce možnost tak činit až do vydání rozhodnutí, tj. do 26. 8. 2015. Protože však žalobce žádné svědky či jiné důkazy nenavrhoval, nemusel se správní orgán touto otázkou zabývat, pokud měl za to, že k prokázání spáchání přestupku postačoval kamerový záznam ze zařízení RedCon.

[41] Poučovací povinnost vůči žalobci i řidičce L. T. byla správními orgány dodržena a nedošlo v této věci k nezákonnému postupu. Ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu, podle něhož správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné, je obecným ustanovením a k jeho aplikaci dochází až v souvislosti s jednotlivými prováděnými úkony správních orgánů. Toto ustanovení nelze interpretovat tím způsobem, že správní orgán je povinen poskytnout jakési obecné poučení o všech v úvahu připadajících právech a povinnostech dotčených osob, neboť by to vedlo k absurdním důsledkům, kdy správní orgán by musel dotčené osoby poučovat o jakékoliv eventualitě správního řízení, která by mohla nastat, avšak kterou správní orgán ani nemůže předvídat. Ze správního spisu bylo naopak prokázáno, že žalobci byla po celou dobu řízení dána možnost uplatňovat svá práva, neboť u každého úkonu učiněného správním orgánem vůči němu mu bylo poskytnuto příslušné poučení. Takovýmto poučením bylo například poučení o možnosti podat odpor proti příkazu o uložení pokuty ze dne 20. 4. 2015 (včetně lhůty k jeho podání), již zmiňované vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu nebo poučení o možnosti podat odvolání (včetně lhůty a nezbytných náležitostí) proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jež bylo obsaženo v uvedeném rozhodnutí. Pokud se jedná o výzvu žalobci k úhradě určené částky ze dne 16. 2. 2015, tato výzva byla vydána na základě ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu a nikoliv na základě zákona o přestupcích či správního řádu; poučení uvedené v této výzvě se tak řídí ustanovením speciálního zákona, jímž je ve vztahu ke správnímu řádu i k zákonu o přestupcích zákon o silničním provozu, konkrétně se zde poučovací povinnost správního orgánu řídí ustanovením § 125h odst. 4, 5, 6, 7 zákona o silničním provozu. Z textu poskytnutého poučení, jež je součástí uvedené výzvy k úhradě určené částky, vyplývá, že bylo poskytnuto zcela v souladu s uvedeným ustanovením, a tudíž žalobce zde nebyl na svých právech zkrácen. Co se týče řidičky L. T., rovněž v předvolání ze dne 23. 3. 2015, které se jí správní orgán prvního stupně pokoušel doručit, bylo uvedeno příslušné poučení podle ustanovení § 59 správního řádu a podle ustanovení § 60 odst. 2 zákona o přestupcích; protože se však této osobě nepodařilo předvolání doručit a řízení

o přestupku nebylo zahájeno, je posouzení splnění povinnosti správního orgánu poskytnout jí příslušná poučení bezpředmětné.

[42] K rozdílné výši pokuty uložené za spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5. zákona o silničním provozu a následně za spáchání jiného správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 téhož zákona soud uvádí, že ukládání pokut za správní delikty, tudíž i rozhodování o jejich výši, se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v rámci zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, respektive volit některé z možných řešení, které zákon dovoluje (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkumu lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, anebo zneužil-li správní orgán volného uvážení (blíže v rozsudku Nejvyššího správního soudu z 26. 2. 2010, č.j. 4 Ads 123/2009-99, dostupném na internetových stránkách soudu <http://www.nssoud.cz>). V projednávané věci se správní orgán prvního stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 26. 8. 2015 přesvědčivě a dostatečně vypořádal s důvody výše uložené pokuty. Jeho rozhodnutí je v této části přezkoumatelné, není zatíženo vadou a při stanovení výše pokuty soud neshledal překročení mezí či dokonce zneužití správního uvážení ze strany správních orgánů. Výše uložené pokuty se v obou případech pohybovala v rozmezí stanoveném ustanovením § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu (ve vztahu k jinému správnímu deliktu za použití ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu), tj. v rozmezí 2.500 až 5.000 Kč.

[43] Žalobce byl podle ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu ve spojení s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. povinen uhradit paušální částkou náklady správního řízení, neboť povinnost nahradit náklady řízení uloží správní orgán podle uvedeného ustanovení správního řádu účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Napadeným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo rozhodnuto o jiném správním deliktu žalobce podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a nikoliv o přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5. téhož zákona; proto jde-li o porušení právní povinnosti žalobce, nejedná se o povinnost zastavit vozidlo před hranicí křižovatky na signál „stůj“ (přestupek spáchaný řidičem), ale o povinnost zajistit jako provozovatel vozidla, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu (jiný správní delikt spáchaný provozovatelem vozidla). Vzhledem k tomu, že správní orgán prvního stupně i žalovaný shledali toto porušení právní povinnosti na straně žalobce, byli ze zákona oprávněni uložit mu povinnost nahradit náklady správního řízení o tomto jiném správním deliktu.

[44] Ani námitku žalobce, že žalovaný měl využít postup podle ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu k odstranění vad, pokud nebyl schopen určit, na která ustanovení zákona žalobce ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve vztahu k objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla odkazoval, soud nepovažuje za důvodnou. Pokud se jedná o tzv. jiné vady podání podle ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu, těmi jsou např. vnitřní rozpory podání, nebo neprokázání zastoupení v případě, kdy podání činí osoba označená v něm za zástupce účastníka, a podobně (blíže v rozsudku Nejvyššího správního soudu z 29. 1. 2015, č.j. 10 As 266/2014-32, dostupném na internetových stránkách soudu <http://www.nssoud.cz>). Žalovaný nebyl povinen vyzývat žalobce k odstranění vady, protože se nejednalo o vadu, která by bránila projednatelnosti podání, neboť z něj byly námitky žalobce

jasně patrné. Žalovaný navíc podřadil vypořádání této námítky žalobce pod svou argumentaci v bodě d) napadeného rozhodnutí, kde se obšírně s jeho námitkami ve vztahu k objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla vypořádal.

[45] Soud se rovněž neztotožnil s názorem žalobce, že se správní orgány nevypořádaly se všemi jeho námitkami uplatněnými ve správním řízení. Jednotlivá podání žalobce, zejména jeho doplnění odporu proti příkazu o uložení pokuty ze dne 18. 5. 2015 a z 20. 8. 2015 a odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně doručené správnímu orgánu dne 22. 9. 2015, obsahují velmi podrobnou a rozsáhlou argumentaci s množstvím námitek, které se zčásti vzájemně překrývají. Správní orgán není povinen vypořádat námitky ve stejném uspořádání a posloupnosti, jak jsou uvedeny v podáních; jako účelný se naopak jeví postup, kdy správní orgán vypořádá námitky podle jejich věcné a obsahové blízkosti a souvislosti. Tento postup zvolily i oba správní orgány, které ve věci rozhodovaly, když se v odůvodnění svých rozhodnutí zabývaly vždy určitým okruhem námitek žalobce, přičemž tento postup nečiní vydané rozhodnutí nepřezkoumatelným. Soud má naopak za to, že v obou napadených rozhodnutích byly vypořádány veškeré námitkové okruhy, které žalobce podrobně ve svých podáních rozepsal. Soud se s žalobcem neztotožňuje ani v tom, že žalovaný nepostupoval při přezkumu odvoláním napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu. Na straně 3 odůvodnění rozhodnutí žalovaného je výslovně uvedeno, že „[o]dvolací orgán přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí o uložení pokuty za spáchání správního deliktu a řízení, které mu předcházelo s právními předpisy“, přičemž v rámci svého přezkumu nedospěl k závěru, že řízení bylo zatíženo vadami, o nichž lze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Skutečnost, že teprve soud shledal nedostatek působnosti správního orgánu prvního stupně vykonávat dohled na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích tím, že kontroluje dodržování povinností účastníků a pravidel provozu na pozemních komunikacích a podílí se na jeho řízení, neznamená, že se žalovaný touto působností nezabýval a že by jeho rozhodnutí proto bylo nepřezkoumatelné.

[46] K námitce žalobce, že správní orgán prvního stupně neměl postupovat podle ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu (tj. věc týkající se přestupku odložit, protože nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě), ale podle písm. b) tohoto ustanovení (tj. řízení o přestupku zastavit, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno), soud uvádí, že tento správní orgán postupoval zcela v souladu se zákonem. Jak již bylo uvedeno, správní řízení o přestupku nebylo v předmětné věci vůbec zahájeno, neboť do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích]. Z tohoto důvodu nebylo možno postupovat podle ustanovení § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu a řízení o přestupku zastavit, neboť takto lze rozhodnout pouze ve vztahu k řízení zahájenému.

V. Závěr a náklady řízení

[47] Z důvodu neprokázání působnosti správního orgánu prvního stupně vykonávat dohled na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích tím, že kontroluje dodržování

povinností účastníků a pravidel provozu na pozemních komunikacích, shledal Krajský soud v Brně žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

[48] Žalovaný v dalším řízení přezkoumá rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ohledně existence působnosti správního orgánu prvního stupně vykonávat dohled na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích tím, že kontroluje dodržování povinností účastníků a pravidel provozu na pozemních komunikacích prostřednictvím automatizovaného zařízení RedCon, umístěného v prostoru křižovatky ulic Jiráskova – Fritzova – Zborovská v obci Jihlava. V návaznosti na posouzení uvedené působnosti správního orgánu prvního stupně žalovaný posoudí i od ní se odvíjející zákonnost důkazu kamerovým záznamem pořízeným výše uvedeným zařízením, jímž mělo být prokázáno spáchání předmětného přestupku vozidlem žalobce dne 10. 2. 2015 v 10:13 hodin v prostoru výše uvedené křižovatky. Žalovaný je podle ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. tímto právním názorem soudu v dalším řízení vázán.

[49] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch měl (žaloba byla shledána důvodnou a rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno), a proto má právo na náhradu nákladů řízení spočívajících v zaplaceném soudním poplatku v částce 3.000 Kč. Žalobce sice v žalobě požadoval i přiznání nákladů právního zastoupení, avšak v řízení před soudem zastoupen nebyl, respektive žádné zastoupení soudu neprokázal, a proto mu nemohly být náklady právního zastoupení přiznány.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. prosince 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu